

Vrijdagavond, een dag voor de uitreiking van de Jong Theaterprijzen. Moe en hopelijk voldaan na een volle week onafgebroken spelen, maken de jonge makers en acteurs zich op voor het verdict van de jury. Tijd voor enkele losse impressies.

Complexloze lichtheid.

In haar monoloog *Misschien helpt een hobby...* demonstreert Roos Van Vlaenderen haar veelzijdig talent als entertainer met luchtig, verteerbaar materiaal. Ze heeft het publiek in de hand en leidt het trefzeker van lachsalvo naar lachsalvo. Ook een gezelschap jonge acteurs van de Toneelacademie Maastricht speelt op de lach met de hilarische komedie *Welkom in het bos*, een bewerkte tekst van Alex Van Warmerdam. Snel en strak getimed, brengt de groep een intelligente, verrassende klucht die het publiek goed kan smaken. Het amusement staat centraal, een ongecomplexeerde keuze voor het lichte genre. Theater hoeft helemaal niet zo zwaar te zijn, lijken deze jonge makers zelfbewust te zeggen.

Jongensachtige branie.

Aan het Brussels Rits heerst een zeer specifiek klimaat. Jonge makers en acteurs worden er vertrouwd gemaakt met de esthetiek van *outsider art* en nijgen naar maatschappijkritische benaderingen. Het merendeel van de Rits-voorstellingen op TAZ is gemaakt door mannen, die met een jongensachtige fascinatie in de historische archieven doken, op zoek naar dramatisch interessant materiaal. De verborgen geschiedenis van Juri Gagarin, de eerste man in de ruimte, en de anonieme Sovjetgeleerde die het hele ruimtevaartprogramma stuurde, inspireerde Thomas Bellinck en Michiel Soete tot *Koltwarkosmos*, een moedige voorstelling die het publiek laat aanrukken om 5u 's morgens. Het dient gezegd, de twee slaagden erin om per ochtend om en bij de 50 man uit hun bed te houden. Maar los daarvan, getuigt *Koltwarkosmos* van een idealisme en grondigheid die het theater tot plek van grote boodschappen maakt. Ook *Leuchter* van Jeroen Vander Ven is gebaseerd op historische documentatie. In zijn monoloog laat Vander Ven zijn hoofdpersonage, de ontwerper van een dodelijke injectiemachine en een specialist in executietechnieken, een meelijwekkende verdedigingsrede houden. De intelligente verwerking van het basismateriaal, de kunde waarmee de tekst geschreven is en Vander Vens uitstekende vertolking maken deze uitgebreide scène tot een knap staaltje monoloogkunst. Ook hier worden grote vragen opgeworpen.

(Joeri Smet)

Eigen ego stinkt.

Er is al veel op gehamerd en onderhand misschien al té veel, maar opvallend in de TAZ-selectie was dat er ongelofelijk veel en wel lustig naar de eigen navel werd gestaard. De Nomaden moeten na vijf dagen spelen geheid last gekregen hebben van een stijve nek, want vooral in de stads- en havenwandelingen (*Onbewoonbaar verklaard, Wij doen een kooftsdroom, Hermatologisch getest...*) deed dit verschijnsel zich veelvuldig voor. Niet dat we opnieuw de *seventies* moeten induiken en enkel de grote maatschappelijke thema's op de theateragenda moeten zetten. Een maker kan perfect een persoonlijk verhaal vertellen – is dat trouwens ooit anders? –, op voorwaarde dat zijn vertelling op de een of andere manier verbinding maakt met de toeschouwers, dat ze iets communiceert dat buiten het ik van de maker ligt, dat ze kapstukken biedt waaraan die toeschouwers minstens hun eigen verbeelding kunnen ophangen. Dat is niet enkel een kwestie van inspiratie, maar ook van transpiratie. Dat het wél kan bewees Roos Van Vlaenderen met *Misschien helpt een hobby*. Een vederlichte insteek maar de tekst is intelligent en grappig, Van Vlaenderen heeft nagedacht over haar escenering en de actrice weet met haar expressieve spel een *Bridget Jones*-achtige tragiek op te roepen die we allemaal herkennen. Want daarover gaat het: herkenning, ofte: communicatie. Momenteel ontbreekt het veel jonge makers blijkbaar niet enkel aan de inspiratie, maar ook aan de tools om de grenzen van hun eigen blikveld te doorbreken. Het stimuleren van creativiteit, het leren denken buiten de vertrouwde theaterkaders en het aanreiken van de kunde om die gedachten accuraat op scène te vertalen... misschien een ideeetje voor de theateropleidingen? Hou inmiddels toch maar zelf de ogen open, en het hoofd koel. *Fris in de kop is de helft van de koers*.

Vind uw stem.

Niet alleen de acteur van *Naakt* kampte met problemen: op TAZ

leken een heleboel jonge makers hun stem kwijt. Er werd veel gewerkt met coaches, die hun stempel duidelijk op de voorstellingen brandden. We zagen doorslagjes van Cie De Koe (twéé zelfs!) en Compagnie Cecilia. In *De serre van Cécile* was de invloed van de regisseur het duidelijkst, hoewel de strakke hand van Marijke Pinoy een mooie productie opleverde. Met de meisjes van *Stockholm* raakte Stefaan Van Brabandt niet verder dan een stijloefening, maar *Party Time* was er het slechtste aan toe: Stichting Zomergasten – vorig jaar nog geregisseerd door Peter Van den Eede, nu een jong, onafhankelijk collectief – vertolkt Pinter helemaal in de geest van De Koe. De acteurs passen braaf de regels toe en schuwen radicale beslissingen. Welkome uitzondering was *Vocht*, waarin de coaching van Dirk Pauwels bijna onzichtbaar bleef – óf Edith Goddeeris en Marie-Ange Gillis hadden zijn sporen bijzonder goed uitgewist. De mannen en vrouwen van *Nachtelijk symposium* worstelden dan weer met de erfenis van Eric De Volder. In de kapel van het militair hospitaal brachten ze volgens collega Joeri een persoonlijke interpretatie die getuigde van een boeiende zoektocht. Lang niet al deze coachingprojecten leverden met andere woorden slecht theater op, maar het is voor TAZ waarschijnlijk niet de bedoeling dat oudere makers gezapig een eitje komen leggen in het Jong Theaternest. De verantwoordelijkheid is tweeledig: de jonge makers kunnen, mogen en moeten hun mond opentrekken, maar het is het ook de taak van de coachen/regisseurs/docenten om hun *poulains* te prikkelen tot verzet. Geef mij in ieder geval maar voorstellingen uit eigen hart, hoe onaf of gebricoleerd ook.

Kom uit uw kot. (1)

Ik slijt vele uren van mijn leven in theaterzalen. Ik moet daar niet over zagen, het is mijn beroep. Maar ik heb nieuws: het is ook úw beroep, jonge makers. Tijdens deze tien dagen heb ik me steeds verbaasder afgevraagd of jonge makers überhaupt wel nieuwsgierig zijn naar het werk van collega's, *in casu*: mensen zoals zijzelf, die worstelen met dezelfde problemen. *Could be interesting, nee?* Toch zag ik slechts heel sporadisch jonge makers in de zalen. Schaam op u, driewerf! Zoals schrijven begint bij lezen, begint theatermaken bij kijken. Om eigen werk te kunnen plaatsen in een context, een generatie, een landschap, moet je de deur uit en de zaal in, om te zien wat er te zien valt. Zo zouden de theaterclichés, dikker gezaaid dan de laag schelpen op het strand van Oostende, misschien wat achterwege zijn gebleven.

Intermezzo: erst das Fressen.

Een trend die wij van harte toejuichen: theater als totaalbelevens, wine and dine inclusief. Bij *Koltwarkosmos* kregen we boterkoeken en koffie, bij *De serre van Cécile* schoven we aan voor *ene mè hesp en ene mè kaas*, de dames van *Stockholm* voorzagen ons van een natje en een droogje. Voor mensen die rond etenstijd vrijwel altijd recht van het werk de theaterzaal induiken, is deze trend een zegen. *Keep up the good work*, ik kijk al uit naar *fusion cooking* met Lazarus of moleculaire diners met Arne Sierens.

Kom uit uw kot. (2)

Beste makers, misschien zijn we niet altijd zo lief geweest, maar geloof me, dat was nooit persoonlijk bedoeld. Maar kom eens wat meer uit jullie kot, figuurlijk wel te verstaan. Niet enkel op de scène, maar ook ernaast. Ga in gesprek, met collega's, met vrienden, met recensenten. Kom ons alsjeblieft, *alsjeblieft* eens de huid volschelden – daarna kunnen we er bij een koffie over praten. We kunnen misschien nog wat van elkaar bijleren.

(Evelyne Coussens)

TAZETTE '08

EDITIE#10

ZA 09/08

GRATIS - V.U. LUC MUJLAERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Dierbare TAZers,

We voelen het allemaal al in ons lijf hangen. Misschien willen er we nog niet aan toegeven, verbijten we de gedachte, steken we onze koppen in het zand. Maar het is wel degelijk aangebroken, het moment... Het hartverscheurende, maagsplitsende, tranentrekkende ogenblik van AFSCHIED.

We zullen met z'n allen nog eens samenhooken in de eettent, we zullen moeten kiezen met wie we onze laatste maaltijd willen delen. Er zullen e-mailadressen en gsm-nummers uitgewisseld worden en de angst zal toeslaan dat we elkaar misschien nooit meer terug zullen zien. Niet zo leuk als het nu was, niet zo gezellig, niet zo intens. Dat is jammer. Maar life goes on. En vannacht gooien we ons voor de laatste keer op het bierdoorzeken tapis plein van Club Terminus.

Het is voorbij, maar één ding zullen ze ons niet kunnen afpakken: de herinnering. We hebben ons geamuseerd, lieve mensen. Ik heb een glimlach om mijn lippen.

Foto: Thomas De Meyer

Ode aan TAZ van een tevreden bezoeker

Zeggen en schrijven woensdag 6 augustus: samen met mijn vriendin sta ik te stralen, want ik sta op 5m van Gaby, mijn grote idool! Ik heb m'n favoriete kleedje aan en aan m'n oren hangen m'n mooiste hangertjes, ik probeer verleidelijk te kijken naar mijn ster op 't podium...

Hij geeft een stomend optreden en achteraf ga ik mijn hitte blussen aan de bar, waar ik door een heerlijk vriendelijk koppel bediend wordt: Joël en Marietje, heten ze, geloof ik... De bar is lang, maar telkens weer ga ik naar hen terug, want zo'n vriendelijkheid en warmte vind je in geen elke café ter wereld. Ontsteld ontdek ik opeens dat ik een oorbel mis...m'n favoriete hangertje dat stapels emotionele waarde draagt voor mij... Vertwijfeld vraag ik aan de bar wat ik moet doen en terstond wordt de nachtwachter erbij gehaald.

Een struise, immer glimlachende jongen komt op me af en vraagt waarmee hij me van dienst kan zijn. Met z'n zaklamp gaan we door de tent op zoek naar het kleinood en komen uiteindelijk op de plaats waar ik Gabriel probeerde te verleiden. Tussen de spleten van de tentvloer blinkt mijn oorbel... hopeloos verloren onder de tent.

De jongen troost mij en belooft bij tentafbraak aanwezig te zijn en het dingetje mee te nemen. Hij noteert m'n adres en ik ga bij Joël en Marietje nog even mijn verdriet doorspoelen tot dezelfde 'security-jongens' ons heel zacht en vriendelijk vraagt het terras te verlaten omdat ze sluiten.

De volgende morgen krijg ik telefoon...Tom. Ken ik niet... Hij stelt zich voor als sfeerbeheerder van Theater aan Zee of iets dergelijks en dan valt mijn euro: het is die jongen met z'n zachte stem, de nachtwacht!

Hij vertelt me dat hij die nacht enkele planken heeft uitgevezen om m'n oorbel te bemachtigen en uiteindelijk erin geslaagd is!

Blij als een kind was ik toen vanmorgen een aangetekende zending arriveerde met mijn kleintje, mijn oorbel...

Nu ben ik op zoek naar mijn held, mijn sfeerbeheerder...

Ik ben hem eeuwig dankbaar en wil ook iedereen op TaZ, maar vooral m'n barvriendjes bedanken voor de heerlijke dagen in Oostende!

Groetjes,

Anna'ke

Jong Muziek

Flux in Club Terminus

We begrijpen best dat je als artiest eens een mindere dag kunt hebben, maar wat voor een beschamende vertoning was dit, zeg? De hele groep leek niet alleen apestoned, de dromerige electropop die ze brachten was wellicht ook enkel genietbaar in die toestand. Af en toe zat er fijn stukje muziek tussen, vooral als de toetsenist zich eens lekker liet gaan, maar dat was het dan ook. De teksten waren, voor wat we er van verstonden, zo infantiel en bezopen dat het niet mooi meer was. Het was trouwens ook de eerste keer in deze Jong Muziek dat mensen in groten getale – al is dat relatief, als er hooguit 40 man in de zaal zit, jury inclus - tijdens het optreden de zaal verlieten. Hoewel er overduidelijk geen kat meer zat te wachten op een bis, kwam dit Groningse zestal toch nog eens terug. Alles bij elkaar was dat laatste nummer, ‘Geloof niet alles’, een deugdelijke deun met een aardige tekst, nog verreweg het beste. Maar dat maakte al niet veel meer uit, het kalf was al verdronken. Aan de toog op Café Koer vingen we later dit op over Flux: ‘Ik kan mij soms ergeren aan muziek, maar hier werd ik echt kwaad van.’

(Maarten Vandenbussche)

Foto: Jules Gahide

Jong Muziek: een nabeschuwing

U had het misschien al door, maar deze editie van Jong Muziek was niet meteen een hoogvlieger. En toch wil dat niet zeggen dat er geen talent was. Integendeel. Maar talent hébben is één iets, het optimaal tot zijn recht laten komen is wat anders. En dat was waar het vaak fout liep. In plaats van zich te specialiseren in datgene waar ze écht goed in zijn, wilden de jonge muzikanten vaak te veel tonen wat ze allemaal op school hebben geleerd. De enige die net dàt zeer uitgesproken niet deed, was Nele Van den Broeck. Zij stak er dan ook met kop en schouders bovenuit. Voor het geval u wat vergeetachtig bent of het gewoon té druk had om elke dag de TAZette helemaal uit te lezen, zetten we alle deelnemers nog eens op een rijtje.

Liesa Van der Aa

Deze sympathieke dame heeft niet alleen een zeer schone stem, ze heeft ook bakken talent. Toch kon ze ons niet helemaal overtuigen. Haar set bevatte enkele fijne nummers, maar miste consistentie.

Quilombo

Technisch wellicht het strafste dat we te horen kregen. Dit kwintet bracht soms sublieme uitvoeringen van de tango’s van onder andere Astor Piazzolla. We kregen echter nooit de indruk dat er een hechte groep op het podium stond. Desalniettemin zien we deze vijf nog brokken maken.

Katrin Lohmann

Op de tonen van velerlei muzikjes - van cabaret over chanson tot rock - bracht Lohmann het verhaal van haar oma in het Duitsland van 1914. Op papier leek dit ons wel wat, maar in de praktijk marceerde het voor geen meter. Er schortte iets aan de liedjes én aan de arrangementen. Als zangeres is deze jongedame echter pure klasse. Het is nu nog wat vroeg, maar het zou ons niet verbazen als ze ooit met pakweg Dani Klein wordt vergeleken.

Lotte Van Dijck

Op haar MySpace klonk ze veelbelovend, live kon deze pretentieloze Hollandse die verwachtingen niet helemaal inlossen. Ze weet hoe ze een publiek moet bespelen, maar als zangeres heeft ze toch haar

beperkingen. Wij onthouden graag ‘Ze is van Daan’, een lekkere brok okselfrisse electropop.

Nele Van den Broeck

Grappig, ontwapenend en eerlijk. Deze Brusselse pakte moeiteloos de Club in met haar vrolijke bubblegumpop, die ons meer dan eens aan de muziek van pakweg Kate Nash of Lily Allen deed denken. Dit stak er gewoon torenhoog bovenuit. Wij zetten alvast al ons geld hierop in.

Unconventional Beauty

Niet over de hele lijn even onberispelijk, maar deze jongelui bewezen dat er met drum-’n-bass live wel degelijk iets aan te vangen valt. Hun set bevatte nog iets te veel mindere passages om echt memorabel te zijn, maar als ze zich beperken tot hun beste nummers, zien wij dit Unconventional Beauty nog potten breken in me-nige festivaltent.

Duinker

Het idee om creatief aan de slag te gaan met het werk van voornamelijk Nederlandse dichters is op zijn minst verdienstelijk te noemen, alleen pakte dat echter niet altijd even goed uit. Duinker bracht de meeste liedjes met gitaarbegeleiding, maar een andere inkleding, met bijvoorbeeld piano en contrabas, had de nummers en de teksten wellicht beter tot hun recht doen komen.

Flux

Zie recensie.

(Maarten Vandenbussche)

Foto: Jules Gahide

TELEX

Om 19u worden de theater – en muzieklareaten van de 12e TAZ editie bekend gemaakt op de officiële **prijnsuitreiking** in Club Terminus.

Om 20u30 nodigt mambo *big band El Tattoo del Tigre* het publiek uit ten dans op het heuse TAZ slotbal. Café Koer (de tent op het stationsplein) wordt omgetoverd tot een ballroom met luchter én dansvloer.

Het orkest speelt en zingt de hele avond lang akoestische dansmuziek.

Van 20u30 tot 21u30 kan het publiek in een kennismakende initiatie de kneepjes van het vak leren.

Vanaf 21u30 kunnen ze naar hartenlust de mambo, de chacha-cha en de rumba dansen.

Gastheer Peter Van den Begin loodst het publiek door de avond en vertelt over de tijd van de grote danssalons.

A Night with the Tiger is een avond in stijl. Met een ernstige knip-oog naar de jaren ‘40, ‘50 en ‘60.

OPROEP

El Tattoo del Tigre en TAZ willen Café Koer omtoveren tot een danssalon van weleer. Daarom graag een algehele oproep tot ‘het rekening houden met de voorschriften die bij een gelegenheid als deze gebruikelijk zijn. Zo is het vereist u naar de aard van het feest te kleden.’ Wij zien u op El Tattoo del Tigre speelt ten dans graag op uw zondags best. Maatpakken, brillantine in het haar, boa’s, petticoats, een hoedje hier en daar...

Als kers op de taart bestijgt ook Centrale Gast Gabriel Rios het podium om samen met El Tattoo del Tigre Café Koer ten dans uit te nodigen!

Jong Muziek: Pieterjan Vervondel

‘Het is het vierde jaar dat ik de muziekprogrammering van TAZ en van Jong Muziek doe. Ik heb van de organisatoren altijd *car-te blanche* gekregen. Jong Muziek kan echt alles zijn. Dit is een concours dat anders is dan rockrally’s en ik wil ook graag proberen om eens een ander genre aan bod te laten komen, zoals drum-’n-bass, kleinkunst of tango. Het eerste jaar zat er zelfs een *death metal*-groep in. Ik vond het kicken om die mannen ‘s morgens een akoestische set te zien doen.’

‘De groepen die hier staan komen uit een zeer ruime selectie, maar omdat er geen Jong Muziek meer in de Nomaden zit, zijn het er minder dan vorige jaren. Doorgaans krijg ik een demo binnen en als ik vind dat het iets heeft, ga ik de groep of artiest in kwestie bekijken. Ik wou dit jaar vooral wat Nederlandstalige dingen omdat ik ondervind dat het publiek hier wel oor heeft voor de teksten. De instrumentale en harde gitaarmuziek van Black Heart Rebellion bijvoorbeeld vond ik vorig jaar zéér goed, maar voor het publiek was dat wat moeilijker. En ik wou er ook wat vrouwen in, omdat die bij de vorige edities ondervertegenwoordigd waren.’

‘Het was misschien een risico, maar ik heb er geen spijt van. Ik hoor ook wel van jury en journalisten dat het in het algemeen dit jaar wat minder is. Toen ik de groepen echter zag die hier staan waren ze soms steengoed. Liesa Van der Aa en Katrin Lohmann waren indrukwekkend, maar ik zag die dingen op het einde van een reeks optredens. Ze hebben dat programma misschien een eindje niet meer gespeeld en als ik het nu terugzie, moet ik ook eerlijk toegeven dat het niet altijd even straf is. Bij sommigen is de chemie nu terug en bij anderen niet. Nu dat is ook het wijze aan muziek: het ene moment kan het fantastisch zijn en dan weer niet. Bovendien zijn dergelijke afstudeerprojecten vaak met decor en de gepaste inkleding en dat maakt, achteraf bekeken, zeker een verschil.’

‘Bij Unconventional Beauty vond ik het gegeven dat Eline Deurinck die met de computer gemaakte muziek live wou brengen alleen al geweldig. Ik zag ze in een café, en de omstandigheden waar-in ze daar optraden waren erbarmelijk, maar ik vond dat ze een kans verdienden om hun werk met een goede klankinstallatie te brengen. Nele Van den Broeck zag ik in op een straatfeest en het was mij meteen duidelijk dat zij dit echt wil doen. Muziek is voor haar een noodzaak. Quilombo brengt met tango dan weer zeke-re nichemuziek, maar ik denk dat daar, zeker op termijn, iets in-zit. Duinker heb ik nooit live gezien, maar toen ik zijn nummers hoorde, gearrangeerd met geluidjes, synths, en loops was ik echt onder de indruk. Flux en Lotte Van Dijck spraken mij ook meteen aan.’

‘Ik zag in elk van die mensen een potentieel en ik denk dat, als je die een kans geeft om een jaar aan hun muziek te kunnen werken, dat dan zal blijken dat ze geen losse flodders zijn. Voor velen is dit waarschijnlijk het enige optreden dat ze hebben en ze werken hier naartoe. Hopelijk voor hen komt er meer van. In september zag ik Selah Sue. Ik vond die zeer straf en ik heb daar meteen voor gebeld. Maar toen bleek dat ze al bij een management zat, was dat niet meer op zijn plaats voor Jong Muziek. Die komt er sowieso wel. We willen mensen hier een kans geven en hen motiveren om er iets van te maken. Hier kun je merken of het iets is waar je verder mee kunt of niet, dat is voor mij het belangrijkste.’

‘Dat er nu in het algemeen behoorlijk veel belangstelling is voor Jong Muziek, doet mij plezier. In alle bescheidenheid denk ik dat het stilletjes aan zijn plaats op het festival verworven heeft.’

Jong Theater: Steven Heene

Dierbare TAZette,
Sprookjes bestaan niet. Daarom moeten ze verteld worden. En dus: enkele nabeschuwingen bij deze editie, meer bepaald bij Jong Theater.
Van de programmeur in kwestie, hartelijke groet, S.

1. Er was eens... een jonge theatermaker. In het kader van zijn opleiding werd hij geacht diverse oefeningen te maken: theater op basis van bestaand repertoire, of persoonlijke interpretaties daarvan. Maar evengoed was er eens een oefening op basis van improvisaties met acteurs op de vloer, en een enkele keer was er de gelegenheid om helemaal zelf een tekst te schrijven. Dat laatste was een beetje beangstigend - had deze jonge theatermaker wel voldoende te vertellen? Was alles niet al een keer gezegd, geschre-

ven, geroepen, gefluisterd? Wat kon hij daar in hemelsnaam nog aan toevoegen?

Op een dag kwam een programmeur kijken. Dat hoorde de jonge theatermaker pas achteraf, toen via via de vraag werd gesteld of het een optie zou zijn om op een festival in Oostende te komen spelen, ergens middenin de vakantieperiode. Dat klonk spannend: was hij ooit al een keer in Oostende geweest? En wat voor een festival is TAZ eigenlijk? De jonge theatermaker besloot alvast een keer te googlen, wie weet... En moest hij nu zijn reisje naar het zuiden eind juli alvast afzeggen, tot er bevestiging van de uitnodiging kwam? Naar het schijnt zijn er ook prijzen verbonden aan dit festival, stel je voor...

2. Er was eens... een programmeur Jong Theater. Hij schuimde podia in Vlaanderen en Nederland af op zoek naar fris en oorspronkelijk theatertalent, al dan niet binnen een opleiding. Hij had zich allang neergelegd bij het feit dat niet alles te volgen was - gelukkig kwamen er af en toe ook tips binnen van docenten en regisseurs, maar ook van jonge theatermakers zelf over hun eigen werk, onder het motto: wie niet waagt...

Na maanden van mails en sms’jes en, vooral, kilometers, stelde de programmeur uiteindelijk een selectie samen. Daarbij streefde hij naar een veelkleurig en liefst nogal evenwichtig palet- en staalkaart van wat er het voorbije schooljaar te zien was geweest en wat in aanmerking kwam voor een festival dat per definitie theater op locaties presenteerde. Theater op locatie is namelijk niet evident, zeker niet voor jonge makers die worden uitgenodigd met een project dat louter en alleen bedoeld was voor binnen de eigen schoolcontext. Wisten zij veel dat er nog een uitnodiging uit Oostende zou volgen.

3. Er was eens... een theaterrecensent. Elk jaar negeerde hij met ware doodsverachting zijn natuurlijke behoefte aan vakantie en zakte hij naar Oostende af voor, onder andere, een selectie jong theaterwerk, al dan niet afkomstig uit de opleidingen in Vlaanderen en Nederland. Ondanks de vele dozijnen voorstellingen die hij op dat moment al achter de kiezen had, opgeslagen tijdens alweer een eivol regulier theaterseizoen, probeerde hij zijn vermoeide hoofd vrij te maken voor de experimenten van de volgende generatie theater-makers. Dat lukte maar half: hij kon het niet nalaten te vermoeden dat er ook dit jaar weer enkele staaltjes navelstaarderij zouden op-duiken. Wat was dat toch met die jonge generatie? Waar was het engagement ten opzichte van de actualiteit, enzovoort? De lichtjes vermoeide theaterrecensent besefte ergens wel dat hij zijn stokpaardje beter op stal kon laten - het heeft geen zin eigen verwachtingen te projecteren op een voorstelling, dat was al vaak gebleken. Maar engagement, dat is toch belangrijk? Als jonge mensen er al geen blijk van geven, waar gaat het dan naartoe met de wereld? Misschien moest er wel eens een debat georganiseerd worden, dat lucht op. Meestal toch.

4. Er was eens... een festival dat focust op jonge theatermakers. De festivalorganisatie probeerde een interessante, stimulerende maar ook uitdagende context te creëren voor jonge makers, bij wijze van tussenstap naar de praktijk en alle vreugde en ellende die hen daar te wachten stonden. Elk jaar werd het publiek uitgenodigd voor een selectie die liefst evenwichtig was, en zie: elk jaar werd er al eens boven een pint beweerd dat ‘er dit jaar toch weinig uitschieters’ waren, of dat het jonge werk misschien wel een beetje aan de ‘brave’ kant was... Je kon er bij wijze van spreken je klok op gelijk zetten. Want ook in Oostende - de enige kuststad in België - staan de beste stuurlui aan wal, winter of zomer. Zon of regen. En elk jaar poogden professionelen, al dan niet vanuit een journalistieke beroepsmisvorming, om een ‘thema’ of ‘rode draad’ te vinden in de selectie jong theaterwerk. Eigenlijk was dat onbegonnen werk, maar wie zoekt, die vindt - zeker een gezamenlijk thema is haalbaar, want het mag abstract en dus compleet vrijblijvend zijn. Dat jonge mensen op zoek zijn, bijvoorbeeld. Een dergelijke kanttekening, daar zit je altijd safe mee.

5. Er was eens... de laatste dag van het festival, dat gaandeweg meer en meer op een dorp was beginnen lijken. Er werd geroddeld, mensen vielen elkaar soms huilend, soms hikkend van het lachen in de armen, aangestoken door een structureel gebrek aan slaap en een structurele voorziening van alcohol. Een festival is maar zo goed als zijn après-ski, en daar weten ze in Oostende wel raad mee. Het was nu al weer uitkijken naar een volgende editie, met alle vertrouwde ingrediënten: de Selectie. De Verwachtingen. De Jonge Generatie. De Hoofdletters. De Vermoedheid en de Veralgemeningen.

Sprookjes bestaan niet. Daarom moeten ze georganiseerd worden.